

Ліна Костенко в Харкові

ВІД РЕДАКЦІЇ. Звістка про те, що Ліна Костенко дає тур містами України, здивувала багатьох її шанувальників, адже протягом двадцяти років поетеса перебувала у внутрішній ізоляції: не друкувалася, не спілкувалася з пресою та прихильниками, тому на початку лютого сотні харків'ян зібралися біля ХАТОБу, щоб зустрітися з поеткою.

...За кілька тижнів до запланованої зустрічі усі ЗМІ повідомляли про те, що вхід на зустріч буде вільним, але біля дверей театру виявилось, що завітати на зустріч можна лише за запрошенням. ХНАТОБ вмістив близько 2,5 тис. осіб при максимальній кількості 1400 тис. Охочі поспілкуватися з легендарною поетесою вчинили галас біля входу до театру, скандували: «Ганьба», співали з відчаю гімн України, загалом, досить культурно виявляли протест проти такого зневажливого ставлення та проти справжнього обману. Але ж ті, кому вдалося потрапити на зустріч, вітали справжнього класика української літератури, авторку легендарного роману про Марусю Чурай, поетесу за духом Ліну Костенко голосними аплодисментами та вставанням.

Впевнена, сильна, нескорена – ось така її величність Ліна Василівна. Така вона в своїх поезіях, у нашій уяві. Та прохолодного зимового понеділка на творчому вечері письменниці харків'яни відкрили для себе нову Ліну, не тільки вільну, незалежну, а й безмежно мудру, світлу і неповторну.

Ліна Василівна відвідала Харків вперше, а приїхала вона для того, щоб презентувати харків'янам свій новий роман «Записки українського самашедшого»

Іван МАЛКОВИЧ, видавець: «Ця книга вже стала справжнім рекордсменом української літератури, ми вже її надрукували 45 тисячним тиражем, а її все бракує, це безпрецедентний випадок».

Пишучи цю книгу, Ліна Костенко дебютувала як прозаїк.

Ліна КОСТЕНКО, поетеса, прозаїк: «Прозу дуже важко писати, виявляється, вона у мене з'їла весь цей час, і до вас приїхав на презентацію молодий початкуючий автор».

Роман написаний від імені 35-річного комп'ютерного програміста, який на тлі особистої драми прагне подолати прірву між чоловіком і жінкою, між родиною і професією, між Україною і світом.

Ліна КОСТЕНКО, поетеса, прозаїк: «Просто у мене із самого початку оця перша фраза: «Я завжди був нормальною людиною». І я зрозуміла, що це мужчина. А потім спробуй написати, треба ж знати їхню психологію. Я не феміністка, я дуже поважаю цю категорію людей, мужчин».

Не друкуючись, не показуючись на очі шанувальникам, а просто спостерігаючи за життям нашої країни упродовж цілих двадцяти років, Ліна Костенко виокремила концепцію справжнього «українського божевільня», основою цієї теорії став твір Миколи Гоголя «Записки сумасшедшего».

Ліна КОСТЕНКО, поетеса, прозаїк: «Я зрозуміла, що я повинна дати специфіку українського божевільня. Бо у кожній країні, у кожній нації є своя специфіка. Я там в романі написала: у кого яка. Тому що манія величчя – це ж хвороба. Психическая болезнь. Але комплекс меншовартості – це ще гірша хвороба, а ми звикли».

Так ми дійсно звикли, і, як стверджує авторка, не тому, що справді всі просто божевільні, а тому, що «колективна українська схибленість» історично склалася.

Ліна КОСТЕНКО, поетеса, прозаїк: «Розумієте, написати записки українського божевільного – це дуже серйозно, це треба писати про божевільного. А я ж то написала про нормальну людину «зашугану», розумієте, у нашому суспільстві. І там ще невідомо, хто «сумашедший», чи ми чи вони».

Зараз книгу можна придбати у багатьох книгарнях країни, рекомендована ціна 60 гривень. Ліна Костенко планує написати продовження

роману, другу частину, але вже від імені жінки. Україна захворіла комплексом меншовартості – так визначила Ліна Костенко хворобу нашого суспільства на харківській презентації своєї книги «Записки українського самашедшего». Ця книга поетеси стала вибухом у сфері літератури. Через надзвичайний попит на книгу, друкують вже п'ятий тираж.

Сама пані Костенко скромно називала себе прозаїком-початківцем, але зала відчувала, що для нас вона є чимось більшим, ніж просто письменником. Вона – справжній титан слова, який держить на своїх тендітних плечах нашу державу. Кожне слово Ліни Василівни присутні всотували в себе, переживали кожну висловлену нею думку. Майже під час кожної паузи, яку робила пані Ліна, зала просто вибухала оплесками.

...Обмежившись недовготривалим обговоренням «Записок», зала почала жадати від поетеси віршів і відповідей на питання, які непереривно надходили. Ліна Василівна із задоволенням задовольнила бажання публіки.

«Осінній день березами почавсь.
Різьбить печаль свої дереворити.
Я думаю про тебе весь мій час.

Але про це не треба говорити.

Ти прийдеш знов. Ми будемо на «Ви».
Чи ж неповторне можна повторити?
В моїх очах свій сум перепливи.
Але про це не треба говорити.

Хай буде так, як я собі велю.
Свій будень серця будемо творити.
Я Вас люблю. О як я Вас люблю!
Але про це не треба говорити».

***Інна ВАРЕНИЦЯ, Дар'я ЗЕЛЕНСЬКА, Світлана ШКУРАЙ, Настя. ЧАЛА, наш
спецкор. Фото Інни ВАРЕНИЦІ.***